

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/234/2016
Identifikačné číslo spisu:	5114201629
Dátum vydania rozhodnutia:	19.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5114201629.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu E. P., bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. Lukášom Bútorom, advokátom so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdeho č. 12, proti žalovanému J. H., so sídlom v Žiline, Piešťanská č. 2991/8, IČO: 37 597 884, o návrhu na obnovu konania, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 17 C 16/2014, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. mája 2015 sp. zn. 9 Co 283/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 10. februára 2015 č. k. 17 C 16/2014-70 zamietol návrh žalobcu na obnovu konania vedeného pred týmto súdom pod sp. zn. 7 C 400/2007. Rozhodnutie odôvodnil tým, že neboli splnené podmienky pre pripustenie obnovy konania podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), lebo žalobca nepreukázal, že návrh na obnovu konania podal v trojmesačnej lehote uvedenej v § 230 ods. 1 O.s.p. Navyše, i keby bola táto lehota zachovaná, nebolo by možné jeho návrhu vyhovieť, lebo sa v ňom neuvádzajú dôvody v zmysle § 228 O.s.p.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 28. mája 2015 sp. zn. 9 Co 283/2015 napadnuté uznesenie potvrdil; rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca bol účastníkom konania vo veci prejednávanej Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 7 C 400/2007, predmetom ktorej bolo zaplatenie sumy 3 391,95 €. Rozsudok súdu prvej inštancie zamietajúci žalobcovu žalobu bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2010 sp. zn. 6 Co 275/2010. Návrh na obnovu konania podal žalobca 20. januára 2014 s tým, že súdy náležite nevyhodnotili ním predložené dôkazy, ich rozhodnutia boli vydané na podklade údajov vyplývajúcich z krivých výpovedí žalovaného a svedkov a v rozhodnutiach súdov sú uvedené zavádzajúce skutočnosti. Vzhľadom na to, že žalobcov návrh na obnovu konania nedával podklad pre posúdenie, či bola zachovaná lehota v zmysle § 230 O.s.p., súd prvej inštancie správne vyzval žalobcu na také doplnenie

návrhu, po ktorom by bolo možné posúdiť, či návrh bol podaný včas. Súd prvej inštancie po zistení, že žalobca napriek výzve nepreukázal zachovanie lehoty v zmysle § 230 ods. 1 O.s.p., návrh na obnovu konania správne zamietol. V ďalšom sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, aj s jeho právnou kvalifikáciou, preto napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (16. júna 2016) dovolanie, ktoré na výzvu súdu prvej inštancie doplnil 24. augusta 2016.

3.1. Podľa názoru dovolateľa súdy nesprávnym procesným postupom zasiahli do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie ho síce vyzval na doplnenie návrhu na obnovu konania a odstránenie väd tohto procesného úkonu, avšak poučenie, ktoré mu dal o spôsobe doplnenia návrhu, bolo priveľmi strohé a nedostatočné. Navyše, žalobca vtedy nebol zastúpený advokátom a neporozumel tomu, že súdu musí preukázať aj zachovanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Keby bol správne poučený „bez problémov by svoje podanie doplnil o právne významné skutočnosti, a to splnenie subjektívnej lehoty“. Túto časť dovolacej argumentácie žalobca konkretizoval tak, že „sa s novými skutočnosťami oboznámil cca dňa 28.12.2013, keď sa stretol so svojou známou, ktorá vykonáva funkciu všeobecného sudcu v Českej republike a podrobne ju informoval o svojom právoplatne skončenom prípade vedenom pôvodne na Okresnom súde Žilina č.k. 7 C 400/2007, pričom jej zabezpečil prístup ku všetkým listinným dôkazom, ktorými v súvislosti s predmetným konaním už v tom čase disponoval“. Uvedená známa žalobcovi potom vysvetlila, že výpovede svedkov v trestnom konaní „na celý prípad vrhajú nové svetlo, pričom ide nepochybne o dôvod na obnovu konania“.

3.2. V ďalšej časti dovolania žalobca uviedol, v čom - podľa jeho názoru - spočívajú dôvody obnovy konania.

3.3. V presvedčení, že jeho dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné, žalobca žiadal zrušiť uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené prvoinštančné uznesenie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je vecne správne. Postupom súdov nebola žalobcovi znemožnená realizácia jeho procesných oprávnení a nebolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Dovolanie žalobcu, ktoré označil za procesne neprípustné, žiadal zamietnuť.

5. Dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a v možnosti uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

7.1. Dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

7.2. Tie dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy

daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

8. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 7.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

9. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 viackrát (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď napríklad I. ÚS 24/00, II. ÚS 109/02).

9.1. Do uvedeného dňa bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon výslovne pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

9.2. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravená § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

9.3. Žalobca dovolaním napadol také uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nemá znaky uznesení, proti ktorým bolo dovolanie prípustné podľa § 239 O.s.p.

10. V danom prípade by preto dovolanie žalobcu vyvolalo ním sledovaný procesný účinok iba vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v ustanovení § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.

10.1. Dovolateľ nenamietal existenciu procesných väd konania uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

10.2. Žalobca spôsobom, ktorým vysvetľoval prípustnosť ním podaného dovolania, namietol, že mu procesným postupom súdov do 30. júna 2016 bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Podľa právneho poriadku účinného do uvedeného dňa sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

10.3. Najvyšší súd v minulosti často zdôrazňoval, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (a teda aj vady uvedenej v písmene f/ tohto ustanovenia) nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim bolo výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

11. Podľa názoru žalobcu mu súd prvej inštancie odňal možnosť pred súdom konať tým, že v súvislosti s poučením o vadách jeho návrhu na obnovu konania ho nedostatočne poučil a usmernil, ako má tieto vady odstrániť.

12. Do 30. júna 2016 bola obnova konania upravená ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorým bolo možné za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrh na obnovu konania nesmel smerovať k náprave prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy. Věcná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nebola považovaná za dôvod zakladajúci procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (viď R 19/1975, rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000 a tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 98/2011).

12.1. Návrh na obnovu konania mal obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v ustanovení § 42 ods. 3 O.s.p., a jednak vzhľadom na charakter tohto opravného prostriedku osobitné náležitosti, medzi ktoré patrilo označenie rozhodnutia, proti ktorému návrh smeroval, uvedenie dôvodu obnovy (niektorý z dôvodov v zmysle § 228 ods. 1 O.s.p.), ďalej označenie skutočností, ktoré svedčia o tom, že návrh bol podaný včas (§ 230 ods. 1 O.s.p.), ako aj dôkazov preukazujúcich dôvodnosť návrhu. Nedostatky návrhu na obnovu konania sa odstraňovali postupom podľa ustanovenia § 43 O.s.p.

12.2. Možnosť podať návrh na obnovu konania bola časovo obmedzená; zákon na podanie návrhu stanovoval jednak objektívnu lehotu a jednak subjektívnu lehotu.

12.3. Objektívna lehotu na podanie návrhu na obnovu konania trvala tri roky a začínala plynúť od okamihu, kedy obnovou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Po uplynutí tejto trojročnej lehoty mohol byť návrh na obnovu podaný len v prípadoch uvedených v § 230 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Posúdenie zachovania objektívnej lehoty sa zakladalo na porovnaní dátumu právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a dátumu podania návrhu na obnovu konania.

12.4. Na rozdiel od toho trojmesačná (subjektívna) lehotu začínala plynúť dňom, kedy sa navrhovateľ obnovy dozvedel o dôvode obnovy alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť. Preukázanie skutočností, že táto lehotu bola zachovaná, zaťažovalo toho, kto navrhoval obnovu konania. Možnosť súdu posúdiť zachovanie danej lehoty bola podmienená tým, (či vôbec a) ako navrhovateľ obnovy tvrdil a preukázal čas, kedy sa dozvedel o dôvode obnovy alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť.

13. Do účinnosti CSP platilo, že v prípade nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania bolo povinnosťou súdu vyzvať účastníka konania (stranu) uznesením, aby ho doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí a ktorá nemohla byť kratšia ako desať dní. V uznesení mal súd uviesť, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať (viď bližšie § 43 ods. 1 O.s.p.). Ak účastník v súdom určenej lehote podanie neopravil alebo nedoplnil a pre uvedený nedostatok nebolo možné v konaní pokračovať, súd odmietol podanie, ktoré mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania (viď bližšie § 43 ods. 2 veta prvá O.s.p.).

14. V danom prípade Okresný súd Žilina uznesením z 20. októbra 2014 č.k. 17 C 16/2014-42 žalobcu („pod následkom odmietnutia podania“) vyzval, aby návrh na obnovu konania doplnil o nasledovné: a/ konkretizáciu dôvodov, z ktorých vyvodzuje prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku (§ 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p.), b/ „preukázanie skutočností, ktoré svedčia o tom, že návrh je podaný včas - t.j. uvedenie, kedy sa navrhovateľ dozvedel o dôvode na obnovu konania, t.j. o uvedených skutočnostiach, rozhodnutiach alebo dôkazoch a predloženie dôkazu o tom“, c/ označenie (predloženie) dôkazov preukazujúcich opodstatnenosť návrhu na obnovu konania. Žalobca v procesnom úkone, ktorým doplnil návrh na obnovu konania (č.l. 45 spisu) zopakoval dôvody svojho návrhu, výzve súdu v časti týkajúcej sa zachovania subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania ale nevyhovel.

15. Dovolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje, že žalobca nedôvodne vytýka súdu prvej inštancie, že ním poskytnuté poučenie o tom, ako majú byť odstránené nedostatky podania (návrhu na obnovu konania), bolo neurčité alebo nedostatočné, resp. že ho viedlo iba k doplneniu vysvetlenia dôvodov obnovy konania, nie však aj k doplneniu údajov o okolnostiach umožňujúcich súdu posúdiť zachovanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Táto dovolateľova

argumentácia - s prihliadnutím na to, ako súd prvej inštancie formuloval výzvu na doplnenie návrhu na obnovu konania - jednoznačne neobstojí. Predmetná výzva totiž zreteľne viedla žalobcu aj k tomu, aby uviedol, kedy sa dozvedel o dôvode na obnovu konania, t.j. aby preukázal zachovanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania (viď § 230 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ žalobca takémuto jasnému poučeniu neporozumel, nepriznal mu význam alebo si ho nesprávne vyložil, nemožno to vytýkať súdu a považovať za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

16. I keď v danom prípade postup súdu prvej inštancie po žalobcovej písomnej reakcii na výzvu smerujúcu k odstráneniu väd podania nezodpovedal § 43 O.s.p. [prvoinštančný súd návrh na obnovu konania neodmietol ako podanie nemajúce aj po výzve predpísané náležitosti (§ 43 ods. 2 O.s.p.), ale ho zamietol podľa § 234 ods. 1 a 2 O.s.p.], v dovolacom konaní bolo potrebné posudzovať dôsledky tohto postupu súdu na procesné oprávnenia žalobcu z materiálneho hľadiska a pri tom vziať na zreteľ individuálne okolnosti preskúmaného prípadu. Pri takomto nazeraní na procesné dôsledky postupu súdov dospel dovolací súd k presvedčeniu, že procesná nesprávnosť, ku ktorej tu došlo, nie je takej intenzity, aby opodstatňovala záver o odňatí možnosti žalobcu pred súdom konať (viď tiež 17.).

17. Žalobca podal návrh na obnovu konania v posledný deň objektívnej lehoty vyplývajúcej z § 230 ods. 2 O.s.p. Túto lehotu teda zachoval. Už vtedy ale bolo jeho (procesnou) povinnosťou vyhotoviť tento návrh tak, aby mal náležitosti v zmysle § 228 ods. 3 O.s.p. umožňujúce súdu posúdiť aj včasnosť podania návrhu na obnovu v rámci subjektívnej lehoty.

17.1. Vzhľadom na to, že predmetný návrh žalobcu neumožňoval posúdiť, či žalobca podal návrh v lehote uvedenej v § 230 ods. 1 O.s.p., súd prvej inštancie mu vytvoril procesnú možnosť odstrániť zistené nedostatky postupom, ktorý mu dostatočne vysvetlil - žalobcu vyzval, aby podaný návrh na obnovu konania doplnil tak, aby bolo možné posúdiť včasnosť jeho podania v danej lehote. Žalobca túto procesnú možnosť nevyužil a výzve súdu prvej inštancie nevyhovel.

17.2. Skutočnosti preukazujúce zachovanie lehoty v zmysle § 230 ods. 1 O.s.p. žalobca neuviedol ani v odvolaní (z 24. februára 2015 založenom v spise na č.l. 79) proti uzneseniu zamietajúcemu jeho návrh na obnovu konania, ani v doplnení tohto opravného prostriedku (z 27. apríla 2015 - viď č.l. 95 spisu). Kritizujúce rozhodnutie súdu prvej inštancie tu uviedol iba argumentáciu vzťahujúcu sa na dôvody obnovy, nie však na zachovanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania.

17.3. Napokon, ani obsahom dovolania vypracovaného žalobcom (č.l. 114 spisu) a doplneného už advokátom žalobcu (č.l. 125 spisu) nie sú údaje, ktoré by preukazovali zachovanie subjektívnej lehoty v zmysle § 230 ods. 1 O.s.p. Údaje uvádzané žalobcom v dovolacom konaní sú značne nekonkrétne a opodstatňujú záver, že naďalej (tak ako v konaní pred prvoinštančným a odvolacím súdom) nevie preukázať zachovanie tejto lehoty.

17.4. Podstatné pri tom je, že dovolateľ zreteľne vychádza z takého výkladu § 230 ods. 1 O.s.p., ktorý nezodpovedá zákonu. V zmysle tohto ustanovenia totiž relevantné nie je to, kedy navrhovateľ obnovy na základe vysvetlenia alebo poučenia niekoho iného dospel k názoru, že určitá skutočnosť by mohla byť považovaná za dôvod pre obnovu konania; právne významné je, kedy sa ten, kto obnovu navrhuje, dozvedel buď o „novej“ skutočnosti alebo „novom“ dôkaze [i keď vtedy ešte prípadne ani nevedel (nebol poučený) o tom, že by mohlo ísť o dôvod pre obnovu konania]. Žalobca, ktorý si nepamätá presný deň stretnutia so „známou vykonávajúcou súdnicťou na súde v Českej republike“, počas celého konania pred súdmi neuviedol žiadny relevantný časový údaj o tom, kedy sa (on sám) dozvedel o „nových“ skutočnostiach neznámych v čase prebiehajúceho konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7 C 400/2007, alebo o „nových dôkazoch“, ktoré v tom čase nebolo možné vykonať (viď bližšie § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p.).

18. Z týchto dôvodov dovolací súd, majúci na zreteli materiálne hľadisko, dospel k záveru, že žalobcovi nebola v konaní odňatá možnosť realizovať jeho procesné oprávnenia (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). To znamená, že dovolanie žalobcu nevyvolalo účinok, ktorý by umožnil uskutočniť meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3

veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.